

ТУРЦИЯ

—○○—

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА НАРОДЪТЪ.

—○○—

ТУРЦИЯ излязува сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята по царската поща, е 4 бѣли мецидіета; вънъ отъ имперіята, 5 бѣли мецидіета. Спомоществаніята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са отнесѣтъ до редакціята са надписуватъ до Н. Генювича, редактора и издателя на вѣстникътъ. Външните настоятели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществаніята става направо въ Цариградъ—Галата при сѣщиятъ.

14 АПРИЛИЯ (ПО НОВИ СТИЛЪ)

—○○—

28 ЗИКАДЕ 1282 ОТЪ ЕГИПТА.

Нашити младежи отъ Балканъ и отъ други ханища държиха миналата недѣля още едно събрание въ една отъ одити на българската черкова; въ това събрание тѣ разгѣдаха уставътъ който ще управлява Читалището, и избраха въ сѣщото врѣме единъ комитетъ отъ петъ члена за управленіето му.

Избираніето на Комитетътъ стана тайно; той са съставлява отъ слѣдующити лица, помежду които са намиратъ, нѣ смѣ честити да го кажемъ, твърдѣ жарки патриоти:

Г. Х. Мина Пашовъ, прѣдсѣдатель; Г. Георги Груевъ, подпрѣдсѣдатель; Г. Станчо Брадински, пръвъ писаръ; Г. Бръкаловъ втори писаръ; Г. Н. Х. П. Тълчилеша, касиеръ.

Нѣй ще хортувами на дълъго за това Читалище, нѣ ще чиками първо да го видимъ отворено.

Това което ще кажемъ за сега, то е че желайми щото нашити съотечественници да помогнатъ съсъ сичкити си сили това ново прѣдприятіе; защото чрезъ това ще дадемъ на хората да познаятъ нашето родолюбие и достоинството си че знайми да димъ доброто си.

Нѣ ако го оставимъ да падни, както много други, то нѣ само ще бѣде единъ голѣмъ срамъ за насъ, нѣ още ще обезсърчи сички ни да не зафащамъ нищо; и чрезъ това нѣй ще дадемъ на хората причина да ни зематъ за малодушенъ народъ, безъ чувства, безъ енергія, безъ характеръ, и най сѣтъ за народъ неспособенъ да търси доброто си и просвѣщеніето си.

Това ще рече че намѣсто да придобимъ симпатія и уваженіе въ мнѣніето на народити, нѣй ще придобимъ противното. И въ това положеніе, нашето народно възраждане ще стане една невъзможность, ако нѣ една химера. За това нѣка покажемъ патриотизмътъ си, постоянството си и куражътъ си въ настоящитѣ случаи. На страна сѣка вражда.

Едно забѣлѣжаніе. Нѣй казахми въ събранието, и сега го пакъ казувами въ журналътъ си, че мѣстото на Читалището не можи и не трѣбува да бѣди на Фенеръ. Защото нѣ само това мѣсто е отстранено нѣ и направата на одаята не отговаря на нѣравити на народътъ.

Това, което ни е спѣвало въ сѣка работа, и ще ни спѣва още, то е сипатилжътъ дѣто го имаме да стане мойта дума. Едно лице казало че Читалището трѣбува да са отвори на Фенеръ и сичкити го-

тови на това, безъ да изучатъ зрѣло въпростътъ.

Отъ наша страна, нѣй ще кажимъ, безъ да имамъ претенціята да предсказуваме, нѣй ще кажимъ съсъ най голѣма искренность, че ако са отвори това Читалище на Фенеръ, скоро ще го видимъ затворено, придружено съсъ нѣкое надгробно слово отъ Гайдата.

Нѣ ако са отвори около Балканъ, което прѣдъ нашити очи, е разумното и основното, съсъ двѣ оди, отъ които едната да бѣди казино или кафене, а другата Читалище, естествено тогава сѣки ще отиди, едно защото му е на пѣтътъ, друго че ще има какво да спосмукни, безъ което Българинъ не отива; съсъ тоя начинъ заведѣніето ще можи само да покрива разноски ти си, а парити, събрани отъ редовнитѣ членови, ще могатъ да са употребитъ за отваряніе на други заведѣнія или за напечатване на полѣзни книжки.

Нѣй молимъ комитетътъ да земѣ серіозно вниманіе тѣ наши забѣлѣжки. Защото инакъ ако са случи че излѣзе напсина прѣдсказаніето ни, нѣй ще го чуками толкось колкото той ще докара срамъ на народътъ.

Францускиятъ вѣстникъ ла Тюрки обнародва въ единъ отъ послѣднитѣ си бройови, слѣдующето писмо отъ Русчюкъ:

„Позволете ми да отговори въ нѣколко думи на свѣдѣніята които обнародвахте, споредъ Турція, въ нумерото си отъ 6 Марта, върху намѣреніята на главниятъ управителъ относително за общенародното просвѣщеніе въ областъта.

„Динъ малко нѣща има за поправеніе въ увѣрваніята на българскитѣ листъ, нѣ това малко е отъ естество да компромитира характерътъ и възнамѣренното прѣобразование.

„Споредъ програмата на училищата, която обнародва Турція както за първоначалнитѣ училища, тѣй и за второстепеннитѣ училища, човѣкъ можи да помисли че само мюсюлманитѣ ще иматъ право да прѣподаватъ на дѣцата си правилата на вѣрата, а Христіанитѣ ще бѣдѣтъ исклучени отъ нѣго. Една таквасъ безмѣрность не може да влезе въ мисльта на тогоя който увѣде у насъ равенството на правдинитѣ, който докара толкось на високо почитаніето за индивидуалността на сѣка община, и който снабди областъта ни съсъ толкось спасителни и либерални прѣобразования. Кореспондентинътъ на българскитѣ листъ е злѣ извѣстенъ.

„Катеизансътъ ще бѣде толкось задължителенъ за Христіанитѣ, колкото Коранътъ за Мюсюлманитѣ. Оставимъ другитѣ неточности, които сѣ са вмѣкли въ членътъ, дѣ, безъ да са спирамъ върху духътъ, който го е внушилъ,

азъ дохождамъ на тая съществена точка, сирѣчь че никакво рѣшеніе не е зето още върху разнитѣ въпроси които поддига възнамѣренното прѣобразование. Цѣльта, която Н. П. Митхадъ наша си прѣдложи, бѣше да възбуди общото вниманіе върху важнитѣ въпросъ на просвѣщеніето и да приготи духовитѣ за едно серіозно прѣобразование. Въпросътъ ще са разгѣда коренно въ общитѣ сѣбѣтъ на областъта, който е веки свикалъ.

„Това, което иска главниятъ управителъ въ тоя въпросъ, то е да увѣдѣ на сѣка дѣ, и дори въ послѣдното село на областъта, началата на цивилизаціята. Това, което той иска още, то е да основе една система еднообразна и практическа за прѣподаваніето, заѣта отъ нѣй добритѣ европейски системи и да освѣти въ училищата братството на племената въ имперіята. То е като сѣдѣтъ върху сѣщити столови и като прѣмѣтъ наедно отъ рацѣти на напластво то добринитѣ на едно твърдо образование, че дѣцата отъ една сѣща земя, раздѣлени само по вѣрата, ще могатъ да са обичатъ помежду си. Щели да сполучи да тури въ дѣйствиѣ това бѣлчуваніе?

„Онія, които познаватъ отблизо Митхадъ паша, и онія които сѣ го видѣли да основе и да направи да благодарствуватъ въ малко врѣме толкось прѣдприятіа и учреждения посвятени сичкити, на общото добро, са надивжѣтъ твърдо да сполучи. Това, което е скърбно, е че отъ утробата на христіанското население са подигѣтъ възраженія противъ една мѣрка, която трѣбуваше да са поздравѣ като една истинска добрина отъ Христіанитѣ и Мюсюлманитѣ. По благополучіе, нѣколко житѣли отъ Русчюкъ правятъ една толкось малка частъ отъ българското населеніе на областътъ, щото тѣ бѣ сѣ смазали подъ числото на тѣ които останаха вънъ отъ манифестаціята нѣмъ, ако тѣхнитѣ възраженія не бѣха веки смазани отъ голѣмината на мисльта която гони Митхадъ паша.

НЕМОТИЯ И БОГАТСТВО.

Прѣди тридесѣтъ и петъ години и нѣя нѣмахме на рѣцѣ чтогодѣ богатство и ся поминувахме по-лесно може би и по-добрь отъ днесъ; нашити дѣди живѣяха по-много години, лицата имъ цвѣтѣха, старо и младо бѣха все весели. Търговіята бѣше все мѣстна и отъ чужды мѣста не дохождаше никаква стока. Всичкитѣ наши занаяти цвѣтѣха даже и въ нѣкои нѣя надменувахме Европѣецитѣ, или поне бѣхме въ равновѣсіе съ тѣхъ както въ пѣтя на печабата таже и въ исхраненіето на работа, зашто и тѣ работяха на рѣцѣ както го правимъ нѣя и до днесъ. А нѣвъ что глѣдаме? Лица прѣблѣдѣли, млади сѣ поблѣли коси и сѣ наведени глави, на кѣсо да речемъ всица страдаемъ отъ безсърбѣ, една болестъ, за която лѣкаритѣ не сѣ могли да намѣратъ още цѣрь и лѣкъ. Това истого подтвърдява и оназъ недѣлешинъ вѣстникъ Врѣмѣ, който казва: „Нашътъ народъ ся похвалява отъ всичкитѣ за трудолюбіето и сипств-

стотини лири на кръста, нежелни да знае да прочита. Прочитанието е заглавие на който навикнува човекът още докато е хлапе, то е гримя на учители, а нй на търговци.

Нашето желание е да видим Цариград-ските Българи събрани въ търговска борса, да ся разговарят заради желани пжтища, вапори и за фабрики, едни нйча, отъ които зависи днешното наше благополучие, нежелни да бждат въ едно читалище и да ся припираатъ за книжевни работи, които не сж по тяхна чястъ. Нима търговските прѣдпријатия не сж срдство за познаване? нима търговията не свързува ли миръ и любовь между чловѣцити? нима парити не сж ли най-силната подпорка на една народностъ?

Както образити и гласовети на чловѣцити не приличатъ едни на други, сжче така сж различни и умовети нмъ, за това въ всяко събрание произлизатъ несъгласия и прѣспирни. Остане ли обаче за интересъ, за печаление пары, всякой тича да ся сблизил, всякой ся съгласява; зашто всякой мысли сжщето, всякой човѣстува сжщето, следователно интересъ е най-силный лостъ на съгласието. Основано на интереса, съставило ся е отворма търговско съдружество въ Индия, което я владѣе и ишчерпува всичкото нейно богатство.

ОТВѢТЪ НА ВРѢМЕТО.

Врѣмето мисли че ма бѣла въ голѣмо затруднение, като ми потреба питането си: лъжливо ли е нравоучението, което са прѣподава въ училищата; на колко, азъ не са затруднява въ предъ таквоя питаніе, азъ отговарямъ: да, има много лъжливи нйца въ него. Най на прѣдъ това нравоучение противорѣчи на новитѣ исканія на врѣмето, противорѣчи на развитието ни (умствено и нещественно), като ни иска да бждемъ просты, бѣдны и пр. и пр.

Ако да бѣше ми прѣдлагалъ други нѣкой въпроса. тогава щѣхъ да разбирахъ това питаніе. Нѣ то не е тъй: мене ма пита чловѣкъ, който е училъ исторіята на Евангелието, който знай, че вѣрата и нравоучението сж двѣ различни нйца, иматъ си особенни исторіи, развивали сж са по два различни пжтя,—и тоно обстоятелство ма кара да предполагамъ у Врѣмето задни мысли, мысли, на които намѣреніето е да ма накура да замѣлжъ, па да остави само да ни води, на кждѣто ще. Врѣмето е заслѣнено отъ киевскитѣ калугеры. Само едно отъ тѣзи двѣтѣ прѣположенія може ни обясни зашто сжся то врѣмenni правила, калугерски нареди въ сжщиятъ на християнскитѣ вѣрж. Въ този случай Врѣмето иска да излѣе по горно отъ своитѣ учители, зашто ты никоги не скриватъ исторіята на нравоучението, ами откровенно казватъ, че повечето отъ правилата на християнското нравоучение сж наредени по Товандската пустиня, по мнѣштеретъ и на събраніята калугерски, иначе вселенскитѣ съборы като приказватъ за исторіята на нравоучението, тыя не криватъ че въ него много нйца сж чловѣческа наредѣ, че тѣзи нйца сж повиканы отъ тогавашнитѣ нужды на обществото. (1)

Друга причина да са внесатъ много отъ правилата въ нравоучението е было самилубіето и своекористіето на калугеритѣ и поповитѣ. Който иска да са увърн въ тона, нека прѣгледа добръ правилата за отношеніята ни къмъ Бога и къмъ цркважъ; той ще види, че тѣзи

правила ни учятъ повечето какъ да са отнасяме къмъ поповетѣ, нежелни къмъ Бога. Тѣ си приписватъ тамъ таквоя значеніе, което надминава сѣкж мѣржж и което достига до богохуство. Тѣ говорятъ че безъ тѣхъ безъ тѣхното посредничество нѣма никой да са спасе. И какво е тѣхното посредничество? Да ни обиратъ.

На калугеритѣ са оправдаватъ монѣтѣ думи, че дѣто има много проповѣдничество, кой-постоянно поучява другитѣ да бждатъ добри; тамъ нѣма нравственност, тоя чловѣкъ не е за вѣрване. Нравоученія които не могатъ да испражатъ нравоучителитѣ, не сж за прѣимане. Ако бы да выкинемъ въ причината на това печално явление, дѣто нравоучението ни е строго а нравоучителитѣ разпалены, ный ще видимъ че тажъ причина са крѣе въ показаното по горѣ противорѣчіе между нравоучителнитѣ исканія и исканіята на живота, исканіята на чловѣческата природа: Тая природа протестира ерѣщу това, което говори проповѣдника и искава своитѣ исканія тѣй трѣбовствено, щото ный не можемъ да ѣ са противимъ. Ный не можемъ да прѣимемъ нйца които сж были добры само за чловѣкоунизитѣ калугеры. Ако сме искренны сѣки отъ насъ ще са съзнай, че върше това, което противорѣчи на нравоучението; само Врѣмето направилъ отворма нравоучението или поне го признава за погрѣшно въ нѣкои частности: иначе не щѣше да напада на грѣкитѣ владыци, които споредъ правилата на нравоучението, не подлежатъ на неговото укоряване и осжждане.

И тѣй ный не вървимъ по правилата на нравоучението: кога е тѣй, зашто не проповѣдаме нйца, които направилъ искарваме несъгласны съ нашия животъ и съ исканіята на този животъ?

Во прѣжки нравоучението, ный считаме обогатяването и умственото си наирѣждане за главны цѣли на живота си, ный напълно са прѣдаваме на врѣмenni сѣ интереси, ный обичаме тоя свѣтъ. . . .

За да си достигаме врѣмenni цѣли, за да си удовлетворимъ врѣмenni нужды, ный строимъ училища и си харчимъ паритѣ за учители; ный искаме училището и учението да ни освѣщаватъ пжти къмъ нашитѣ земни цѣли, да ни научатъ какъ и съ каквы срдства са достигна развитието и благополучието ни на земжж. Ето какво е назначеніето на училищата, каква нужда ги е породила. Друго назначеніе тѣ нѣматъ, и не трѣба да иматъ, ако искаме да си достигатъ цѣлитѣ, за които ги правимъ.

Онѣзи, които налагатъ на училищата други цѣли, каквото напр. научаване на чловѣка на добро и благочестіе,—тѣй не знаятъ, какво искатъ, нито пжж знаятъ какво нѣщо е благочестіе. Тѣй мислятъ че чловѣкъ може да стане благочестивъ отъ това само дѣто ще го учяжъ, че трѣба да е благочестивъ. Тежко! Нека чловѣкъ нѣма на сърце си благочестіе, че нека го научатъ да бжде таквъ! Благочестіето е едно нйцо, което не може да са прѣдаде въ училището; то са дава на чловѣка отъ живота, отъ примѣритѣ на родителитѣ и на цѣлого общество.

И тѣй, училищата сж срдства, съ които са достигна земно благополучіе. Ами, нйга са, какъ ще са достигатъ тѣзи цѣли, когато, заедно съ другото, са прѣподава въ тѣхъ и отрицане отъ свѣтовнитѣ работи? (Слѣдува.)

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

СЛІВЕНЪ, 8 Марта.— Въ 33-и брой на Вѣстникъ Турція прочетохми еднъ статіжж отъ Сливенъ, въ който безименни съчинителъ или съсемъ непознава работитѣ, или по някакви свои частни калитици, дерзалъ да нише толкова дебелы и безосновны лъжи и

клевети, каквито никакъ си нѣматъ мѣстото. Той като напада на нѣкой лице, похвалява прѣжнія градскіи чорбаджіи, че были строго гонители на фанариотитѣ, и всякога отблжсвалъ строгитѣ емирнаметѣ, които дождали отъ страна на агентитѣ нмъ; безъ да размысли чя това винаги е ставало чрезъ съдѣйствието на народа, които въ таквыи случаи знае какъ да ся отговаря. Колкото за причинитѣ на оставката му, той по нѣкой си неговы вѣтрѣшны работи, които не му допуцкажъ да продължава; самоволно си даде оставката, а не както дописникътъ иска да каже, че неможялъ да търпи неправды, които ставали отъ царскіи мѣшны и че народа подбуденъ отъ нѣкои користолобиви аги и чорбаджіи, за да не исполва повеленіята и наредбытѣ му. Нй като граждани не познаваме да ся сж вършили таквыи неправды въ мѣшны, каквито той неможялъ да търпи, и никакви наредбы, които бы направили чорбаджіи за въ полза на Градътъ да не сж ся послушвали. Колкото за Султанъ ефенди че былъ събиралъ жито отъ селянитѣ като данѣтъ, той е отъ край намъ познать за неговитѣ благородни чувства, които не му сж допуцкали да прави таквыи неправды; зашто при всичкитѣ си притѣжанія, той е най-богатъ ханедаръ въ града ни и всякога спомага на бѣднитѣ селяны като имъ дава храна за сѣмѣ. Нито пакъ е искалъ да ся мѣси на избиране. то на чорбаджіи, както иска да каже дописникътъ. Всичи му е извѣстно, че при избираніето на градскіи чорбаджіи никой не може да ся мѣси; той ся избира и одобрява отъ народа както и сега, подиръ оставката на прѣжнія чорбаджіи народа избра и одобри Г-на Кара Димитра, който въ последно врѣме два пжти сж е избиралъ за чорбаджіи и въ продълженіе на пять шесть години е показалъ дебритѣ си услуги, отъ които народа винаги е останалъ благодаренъ; за това са избра сега и трети пжтъ. (Слѣдуватъ подписити)

ШУМЕНЪ, 11 Марта.— Новинити тука са май-кесатъ. Азъ ще ви забѣлжа най-важнитѣ.— Шестъ мѣсечныи испитанія (подъ прѣдседателството на младити настоятели) сж свършихъ. Ученицити отговориха добръ.— Училищити ся глѣдатъ работата.— Училищата сж въ добръ порядѣкъ колкото за сега.— Едно ново дѣвическо училище са отвори. И двѣте дѣвически училища сж пълни съ ученички. Въ тожъ постъ станахъ довольно годи. Много младежи сж мѣнихъ и много момы имъ пейледисани щото това лѣто ще имамы довольно свадьбы.—

ЖЕЛѢЗНИКЪ, 16 Марта.— Преди пжколко мѣсеца нѣкои отъ нашити граждане подканиха да подновимъ общината кол почти бѣше въ развала, и да наредимъ святи николско то училище за централно. На туй сичкы като успяхми нуждѣтъ ржкоплѣскахми и сѣкой еснавъ ся притече на помощъ за поддржаніето нмъ. Нарѣдиха си шестима учители, между които за най-главенъ Г-нъ Ташо, който наскоро бѣше излязълъ отъ одеската семинарія, дѣто былъ волнослѣпатель.

За попечителъ на реченото училище удобриха Г. Д. Павловичъ, който съврѣменно състави и расписа на преподаваемите уроци, спорѣдъ както ся мислеше за познаніята на учителитѣ. Въ който е былъ честитъ да ги види не може рѣче не сж доволенъ за университетъ и за тѣхъ иска ученици пълни съ сили, когато най-големитѣ не сж повече отъ 18 години и программата имъ налага по 5 урока на день. Че то Геометрія ли искашъ, Психологія ли, Физиологія ли, Ботаника ли и други такыва който ще ги прѣдава, навѣрно че той въ одеската Семинарія нито ги е съчушалъ.

(1) За да опровергае по основно празнити мысли на Врѣмето съчинителътъ на тая статія притуря още много други доводи, които сж прави, нѣ които залѣчнхми както тука тѣй и другѣтъ, съсѣ цѣлъ само да не съблазнимъ народътъ си, който не умѣ още да разсжда върху тѣя въпроси. (Р.)

Нъ що послѣдва? Главниѣ учитель сѣ прави на болѣнь и въ 4 мѣсеца едвамъ сѣ набиратъ 32 дена да е былъ въ училището, и прѣдъ никого отъ посетителѣтъ никога не е прѣдѣвалъ на ученицитѣ, нѣ остави прѣданіе то и ги завожда въ особната стажа. То сѣ види за да му не угадѣтъ слабостѣтъ, и рѣкѣтъ: лѣзѣкъ за чернѣтъ му брадѣ. Пакъ ученицитѣ когато го питали за нѣщо, той думалъ отпослѣ ще го разумѣте.

Но долниѣ отъ учителѣтъ ако и да разумѣваха че сѣ туй сѣ злоупотреблява златното врѣмя на дѣцата и правиха забѣлѣжка на то главниѣтъ, да рѣкѣтъ да сѣ поправи програмата като несъобразна, нѣто сѣ зилѣтъ на учителѣтъ, нѣто на ученицитѣ, за да не покажатъ малолѣпие таѣха сѣ.

Доволно врѣмя истече тѣй безъ да мислѣтъ че ще доди единъ день и който день не е далѣкъ (испытѣтъ) когато родителѣтъ чѣкатъ да видѣтъ успѣхѣтъ на синовѣтъ си и отдадѣтъ похвала на учителѣтъ за трудовѣтъ имъ, чи тогава нѣто единѣтъ нѣто другитѣ ще останѣтъ задоволени. То следѣва тѣй единъ влизѣ въ прѣданіе а другий не свършилъ излизѣ догдѣ сѣ прѣдѣтъ на двѣ на три пѣтъ-тѣхъ урока, пакъ за плодѣ, успѣхѣ, аллахъ керимъ.

На конецъ главниѣтъ учитель като видѣ че не учени уроци мѣчно сѣ прѣдаватъ и че сѣ да са показва не расположенъ не излиза, намислилъ да побегне. И тѣй една сутрина, като отишле сътрудницѣтъ му да го посетѣтъ извѣстили сѣ че той прѣзъ нощѣтъ побѣгналъ, и до сега не знаемъ гдѣ е и нѣкоя е дѣйствително причината на бѣганіе му.

Нѣ хвалѣ съмислѣніе на гражданѣтъ че тѣ побрѣзаха, та го замѣстиха съ Г. Анобомира, отъ когото нанстина чѣкаме по добри надѣжди, ако програмата сѣ поправише.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

ФРАНЦИЯ. — Вѣстницитѣ които додохѣ тѣя недѣля отъ Европа, ни съобщаваѣтъ текстѣтъ на рапортѣтъ, когото министрѣтъ на търговіята и на землѣдѣліе отпращилъ на императорѣтъ. Въ тоя рапортѣ той прѣдлага на одобреніе на Н. Ц. В. съставяніе то на една особна комисія за да разглѣда състояніе то на землѣдѣліе въ Франция, за което толкосъ слова са приказаха отъ депутатитѣ въ сенатѣтъ и въ законодателното тѣло.

АВСТРИЯ. — Шлезвигъ-голландскіѣтъ въпросъ неможе още да сѣ рѣши помежду Австрія и Прусія. Тѣя двѣ държави, по едно неспоразумѣніе на министритѣ, сѣ станами тѣй неприятелики днесъ щото много вѣстници увѣрѣваѣтъ че боѣтъ помежду имъ не ще са забави да избухнѣ за да расправи претенціитѣ имъ.

Нѣ тѣя вѣстници сѣ лѣжатъ, или подобръ, правѣтъ това по нѣкои тѣхни спекулаціи. Защото финансиалното положеніе на двѣти царщини е толкосъ критическо, щото за бой и на умъ не трѣбува да сѣ докарѣтъ споредъ насъ.

Както и да е слуховити които са прѣскаѣтъ за бой сѣ нѣмаѣтъ съвѣсъмъ мѣстото, и за това нѣи предпочитамѣ да чаками нови подробности преди да сѣ дадемъ миѣніе то.

РУСИЯ. — Императорѣтъ на сѣкити Русіи отрѣдилъ Н. Ц. В. дукъ Никола Льовщенбергъ за прѣдсѣдатель на руската Комисія за вселенската експозиція, която ще стане на 1867. Тоя отборъ на единъ членъ

отъ царската руска фамилія е една скѣпоцѣнна гаранція за важната чѣстъ, която тѣя имперія ще земе въ изложеніе то.

ПАПСКИ-ВЛАДѢНИИ. — Петербургскіѣтъ Кабинетъ молилъ Папата да припознае Г. Канини за повѣреніи на рускитѣ работи. Кардиналъ Антонели отбѣлснѣлъ това исканіе.

ГРЪЦИЯ. — Расприта помежду синодѣтъ и министерството са уголѣмѣва отъ день на день.

МОЛДО-ВЛАХІЯ. — Конференціята която са отвори въ Паришъ за да разглѣда букурешкитѣ работи, сѣрѣла засѣданія сѣ додѣто сѣ избѣрѣтъ новитѣ депутати въ камарити на Ромѣния, за да можѣтъ да прѣдставѣтъ желаніята на народѣтъ.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Н. П. Кемалъ ефенди, министрѣтъ на общенародно то просвѣщеніе, трѣгѣна миналата сѣрѣда за Белгія.

— Миналата недѣля са помина дѣтето на Великиѣтъ Везирѣ. То бѣше на една година и половина.

— Пишатъ ни отъ Прилѣпъ че гражданинѣ отъ тоя градъ сѣ събрали тѣя дни и разглѣдували мислѣтъ за основаніе то на едно дѣвическо училище.

— Великенскитѣ празници са прѣмѣннаха твърдѣ научмѣрено тѣя година въ Цариградѣ. Нѣ само твърдѣ малко хора имаше ваконтени, нѣ още и дамити, които обичѣтъ сѣкоги да сѣ гиздѣтъ на таквѣ денѣ, бѣха и тѣ по голѣмата чѣстъ просто облечени. Това е, ако не са лѣжиме, единъ знакъ за сиромашіята, която владѣе въ сѣкити жителѣ.

Незнаимѣ дали сѣщото е было и по вѣщѣ.

— Миналата недѣля лордѣ Мюнсъ даде единъ дипломатически обѣдъ въ посолство то си на Бейоглу на когото присѣтѣствуваха А'али паша, дипломатическото тѣло и много високи чиновници отъ Високата Порта.

— Научивани са че Свѣтѣтъ Отецѣ отредилъ Монсиньоръ Брюнони, папски прѣдставителъ въ Цариградѣ, за да го прѣдставлява въ международната Конференція за здравіе то.

— Миналата недѣля стана единъ огнѣкъ малко нѣщо по горѣ отъ Балатъ доста значителенъ: 1500 калѣци и дюкени изгорѣли споредъ както увѣрѣваѣтъ. Бѣднѣстѣта е голѣма. Гръцката патриаршія раздаде пари на тѣя отъ едновѣрцитѣ ѣ, които са лишѣваха отъ насѣлѣніѣтъ сѣ хлѣбѣ. Банкиеринѣтъ Камондо направи сѣщото за съотечественицитѣ си: той раздаде храна за 150 лири помежду Евреитѣ.

— Миналата сѣбота Маркизъ де Мустіе има една дѣлга разговорка съсѣ министрѣтъ на външнитѣ работи.

— Единъ вѣстникѣ отъ градѣтъ пи са занимава съсѣ тескерето което Високата Порта бѣше отправила до сѣкити патриаршіи и въ което имъ порѣчюваше да не даваѣтъ веки рапорти на царското правителство за граждански распри. Споредъ л'Етоалъ д'Оріанъ, това тескере са zelo назадѣ.

— Увѣрѣваѣтъ че Египетскіѣтъ Подирѣлъ ималъ намѣреніе да доди въ Цариградѣ за Курбанъ Байрамѣ.

— Казуваѣтъ че Куза-бей отишелъ за Флоренція.

ИЗВѢСТІЕ. — Единъ младъ Българинъ, който познава лѣзѣцитѣ: български, немски и грѣцки, както и енциклопедически науки, които сѣ приподаватъ въ европейскитѣ гимназіалини училища, иска да постѣпи въ учителско званіе. Оныѣ общества, които имѣтъ нужда нека благоволиѣтъ да сѣ отнесѣтъ писмено до Г-на Тома Пантелесѣвъ въ Свищѣвъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Единъ младъ Българинъ, снабденъ съсѣ научити които сѣ приподаватъ сега въ училищата ни търси мѣсто за учителъ. Тоя Българинъ освѣнъ български и горнитѣ науки, познава още турски французки и грѣцки. Оныѣ отъ нашитѣ общини, които имѣтъ нужда отъ единъ такѣви учителъ, нѣка са отправаѣтъ писменно въ Едерне до Г. Петра Златарова.

ИЗВѢСТІЕ.

И. Ц. Дирекція на Австрійскитѣ пощи.

Извѣстѣва сѣ на свѣтъ че бързѣти върѣжки на въпорити прѣзъ Кюстенджа закачаѣтъ отъ Виѣна на 10, а отъ Цариградъ на 13 на тоѣтъ мѣсяцѣ. Трѣгнуваніе то отъ Цариградѣ ще бѣва всякой вторникѣ и пѣтакъ на 11 часа сутрина, а отъ Виѣна всякой вторникѣ и сѣбота.

Другитѣ подрѣбности щѣтъ бѣдѣтъ обнародовани по послѣ.

Цариградѣ, 5 Априлія 1866.

ИЗВѢСТІЕ.

Долгоподписанитѣ извѣстѣваме на славненскіѣтъ гражданѣ, щото нѣкой отъ тѣхъ или отъ други градѣ да не купува градината ни, които сѣ нахожда въ тоя градѣ въ махѣтъ Машатѣлъ у дядовѣтъ Ненковъ дворѣ, защото ако би да ѣ купѣ нѣкой, ще имѣе право да сѣ ѣк отнемемъ. — Никола Д. Господиновъ сѣ сестра си Мина.

ИЗВѢСТІЕ.

Отъ И. Ц. Дирекція на Австрійскитѣ пощи.

Спорѣдъ извѣстіе то ни на 5 отъ сѣщій мѣсяцѣ, извѣстѣва сѣ на свѣтъ ради познаніе за бързѣти трѣгнуваніа на въпорити прѣзъ Кюстенджа тѣй:

Трѣгнуваніе то отъ Цариградѣ всякой вторникѣ и пѣтакъ на 11 часа сутрина. Приѣмѣніе то на обыкновеннитѣ писма до 9 1/2 часа сутрина.

Груповѣ и заздравенѣ писма сѣ приѣмѣтъ въ понеделникѣ и четвъртакъ до 5 часа на вечерѣ.

Дохождѣніе то на въпорити прѣзъ Кюстенджа ще бѣва всякой сѣрѣда и сѣбота рано.

Трѣгнуваніе то по сухо и прѣзъ Триѣстѣ оставѣтъ както лани.

За повѣше подрѣбности глѣдай показате-ля заради часовѣти на сѣщата поща.

Пера, Цариградѣ. 11 Априлія, 1866.

БУЯНЪ ПРАХЪ ЗА ИСТРЕБВАНІЕ НА ВСЯКАКВИ ЖИВОТНѢКѢ, КОИТО ХАПИТЬ ЧЛОВѢКА.

Тоя прахъ, невраждѣтеленъ за добытка, безъ друго е добаръ за истрѣбѣніе то на дървеницитѣ, бѣлхѣты и вѣшкѣты; пѣзи комарѣты и мухѣты, варди вѣлченѣты платѣве отъ молцити и дървенѣты нѣтъ отъ червоточина.

Продава сѣ въ Синѣарѣнта Мадѣлла на Кара-Кюй при Комисіонъ-ханѣ. Цѣна гроша 8.

Отговорникъ Никола Генѣвичъ.